



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Ing. O. W.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Copkovou
sídlem Ulrichovo náměstí 762/6, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Magistrát města Pardubice**, IČ 00274046
sídlem Štrossova 44, 530 21 Pardubice

za účasti: 1. Ing. D. W.
2. České radiokomunikace
sídlem Skokanská 2117/1, 16900 Praha 6 – Břevnov
3. Česká telekomunikační infrastruktura a.s.
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu

takto:

- I. Žalovaný Magistrát města Pardubice je **povinen vydat rozhodnutí** ve věci samé v řízení o odstranění stavby „Optické propojení TR SERVER VČE-Žitná 2601, První úsek – v prostoru Univerzita Pardubice – levý břeh Labe, vedeném pod sp. zn. 6983/2010/Hl, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 198 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavlína Copkové, advokátky.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal podle § 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Magistrátu města Pardubice, stavební úřad ve věci vydání rozhodnutí v řízení o odstranění stavby „Optické propojení TR Server VČE – Žitná 2601, první úsek – v prostoru Univerzita Pardubice – levý břeh Labe“ na pozemku X v katastrálním území Pardubice (dále jen „předmětná stavba“ nebo „Optické propojení“). Mezi účastníky není sporné, že zmíněné řízení o odstranění předmětné stavby je vedeno žalovaným, který podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) přerušil správní řízení v uvedené věci z důvodu zahájení civilního řízení z důvodu ust. § 135c zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, platného do 31. 12. 2012 (dále jen „občanský zákoník“) o zřízení věcného břemene mezi jedním z vlastníků stavby, společností G. N. s.r.o., IČ: X, a mimo jiné žalobcem jako dotčeného vlastníka pozemku X v katastrálním území Pardubice, když posoudil podanou žalobu v civilním řízení jako předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 správního řádu. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:
2. Žalobce uvedl, že žalovaný od počátku řízení o odstranění předmětné stavby řádně nepokračoval, docházelo k průtahům, oddalování vydání rozhodnutí ve věci samé až žalovaný využil zahájení civilního řízení o zřízení věcného břemene týkající se předmětné stavby a rozhodl o přerušení správního řízení, když posoudil podanou žalobu jako předběžnou otázku, na které závisí vydání rozhodnutí ve věci, ačkoliv pro takové rozhodnutí nebyly dány zákonné předpoklady. Žalovaný po více než 6 letech v řízení o odstranění stavby nic nekoná i přes žádost žalobce ze dne 2. 1. 2017 a žádost Ing. D. W. ze dne 10. 1. 2017, aby v řízení o odstranění předmětné stavby bylo pokračováno a správní orgán vydal rozhodnutí o odstranění stavby. Dle žalobce zahájení řízení o zřízení věcného břemene není předběžnou otázkou ve smyslu ust. § 57 správního řádu, jelikož k přerušení řízení o odstranění stavby ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu může vést pouze řízení, v němž má být existence práv konstatována ex tunc, nikoliv řízení v kterém má být o zřízení takového práva teprve rozhodnuto (rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 44 A 111/2011-43). Dle tohoto rozsudku směřuje ust. § 151o odst. 3 občanského zákoníku ke zřízení věcného břemene soudním rozhodnutím, nedochází tedy ke konstatování existence věcného břemene ex tunc. Z těchto důvodů nebyl stavební úřad oprávněn z důvodů řízení dle § 151o občanského zákoníku řízení o odstranění stavby přerušovat a naopak měl povinnost pokračovat ve správním řízení a vycházet ze stavu uvedeného v katastru nemovitostí, tj. z neexistence věcného břemene. Dle žalobce zde tedy od počátku nebyly důvody k přerušení řízení ve smyslu ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale s ohledem na zásady správního řízení (§ 6, § 2 odst. 3, § 7 správního řádu), s ohledem na požadavky ust. § 64 odst. 4 správního řádu a s ohledem na uvedenou judikaturu se měl

správní orgán zabývat stavem civilního řízení a především jeho délkou a tedy důvodností trvání přerušování správního řízení.

3. Žalobce dále uvádí, že správní orgán na výzvu žalobce o pokračování v řízení reagoval pouze sdělením, proti kterému nejsou přípustné žádné opravné prostředky, a ne rozhodnutím, v němž další postup pouze vyloučil a nevypořádal se s argumentací žalobce ani řádně neodůvodnil, proč v řízení nepokračuje. Dne 28. 2. 2017 žalobce podal podnět k nečinnosti Krajskému úřadu Pardubického kraje ve smyslu ust. § 80 správního řádu, avšak bez reakce.
4. Žalobce dále uvádí, že v daném případě je nečinnost žalovaného pravděpodobně motivována vlastním zájmem žalovaného na oddálení vydání rozhodnutí o odstranění stavby, vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný vydal kolaudační rozhodnutí stavby „Zděná TS“, k níž měla být stavba „Optické propojení“ přiložena i přes prokazatelné umístění stavby v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením. Dle žalobce měl žalovaný za úspěšné provedení řízení přijmout peněžní prostředky od soukromých subjektů, nelze tak do budoucna předpokládat řádný postup žalovaného ve správním řízení.
5. Vzhledem ke skutečnosti, že dalšímu postupu žalovaného dle názoru žalobce nebrání žádné překážky, navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat v uvedené věci rozhodnutí ve věci samé.
6. Žalobce u jednání a dále ještě dodatečně v písemném shrnutí žaloby ze dne 5. 3. 2018 rozvedl svou argumentaci žaloby a uvedl námitky, které směřovaly proti rozhodnutí o přerušování řízení o odstranění předmětné stavby, tj. tedy namítl nedostatek příslušnosti žalovaného k vydání rozhodnutí o přerušování řízení, dále namítl podjatost pracovníků žalovaného, přičemž v těchto skutečnostech spatřoval nicotnost rozhodnutí o přerušování řízení.
7. Žalovaný k vyjádření k žalobě nepřisvědčil námitkám žalobce obsažených v žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) se ztotožnila s názorem žalobce, osoba zúčastněná na řízení ad 2) uvedla, že v dané věci by bylo hospodárné vyčkat na rozhodnutí v civilním řízení.
9. Krajský soud nejprve považuje za vhodné uvést, že skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu o přerušování řízení je vyloučeno ze soudního přezkumu v řízení o žalobách proti rozhodnutím (§ 65 a 70 písm. c/ s.ř.s.), nesouvisí s povinností soudu v řízení na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s.ř.s.) zabývat se k žalobní námitce otázkou, zda řízení je přerušeno důvodně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 7 Ans 10/2012-46).
10. Podle § 79 odst. 1 věty první s.ř.s. „Ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.“
11. Podle § 70 písm. c) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

12. Výše uvedená kompetenční výluka dle § 70 písm. c) s.ř.s. tak nedovoluje přezkum rozhodnutí o přerušení řízení soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Rozumí se, že v řízení o žalobách proti rozhodnutím skutečně nemá valný smysl připustit přezkum i proti takovým procesním rozhodnutím, jimiž se upravuje vedení řízení. O zrušení takového rozhodnutí ale v nečinnostních žalobách vůbec nejde, ostatně ani petit nečinnostních žalob kasaci takového rozhodnutí nepožaduje. Podstatou sporu v tomto bodě tedy není otázka možnosti přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení, ale otázka, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a po „rozumu zákona“ a správní orgán tedy nečinný není, anebo zda přerušení řízení je nedůvodné nebo účelové a porušuje povinnost správního orgánu „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 správního řádu). Z těchto důvodů v řízení o nečinnostní žalobě je skutečnost, že řízení bylo přerušeno, skutkovou okolností, k žalobní námitce plně podléhající kognici správního soudu jako součást zjišťovaného skutkového stavu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 7 Ans 10/2012-46).
13. Na základě závěru Nejvyššího správního soudu shrnutém v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 7 Ans 10/2012-46 v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je soud oprávněn k řádné žalobní námitce jako součást skutkového stavu věcně zkoumat důvodnost přerušení správního řízení.
14. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti, krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. přezkoumal důvodnost přerušení správního řízení ve věci žalobce, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
15. Ve shora zmíněném usnesení rozšířený senát NSS dospěl k závěru, že „podstatou sporu v tomto bodě, tedy není otázka možnosti přezkoumání zákonnosti rozhodnutí řízení (s následkem zrušení takového rozhodnutí), ale otázka, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a po rozumu zákona (a správní orgán tedy nečinný není), anebo zda přerušení řízení je nedůvodné nebo účelové a správní orgán je užil jen jako jakýsi procesní paraván, který má zastřít porušování povinnosti „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 spr. ř.)“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, bod 47), přičemž následně v bodu 49 rozšířený senát NSS v tomto usnesení opětovně konstatoval, že „soud je oprávněn k řádné žalobní námitce jako součást skutkového stavu věcně zkoumat důvodnost přerušení správního řízení“. Proto je třeba konstatovat, že argumentace právní zástupkyně žalobce, uvedená zejména při jednání soudu a dále v podání ze dne 5. 3. 2018, označeném jako „shrnutí argumentace žalobce“, která v podstatě napadá rozhodnutí o přerušení řízení o odstranění předmětné stavby, nemůže být důvodem pro vlastní rozhodnutí soudu o žalobě, když v tomto řízení, tj. v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nelze přezkoumávat rozhodnutí o přerušení správního řízení, jak ostatně vyplývá z výše zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS, ale soud se v tomto soudním řízení musí zaměřit pouze na věcné přezkoumání důvodnosti přerušení správního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 7 Afs 10/2012-46, bod 49). V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze proto rozhodnutí o přerušení řízení podrobovat stejnému mechanismu přezkumu, jako se děje v řízení o žalobě proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s.ř.s.), zejména přezkoumání rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Takové rozhodnutí lze však přezkoumat z toho hlediska, zda obsahuje seznatelný důvod pro přerušení řízení a následně posoudit, zda tento

důvod ke dni vydání rozsudku trvá a správní orgán tak je či není nečinný. Jedinou výjimkou by mohl být případ, kdy soud ex officio by nemohl důvodnost tohoto přerušení zjišťovat z důvodu nicotnosti takového rozhodnutí. Tuto nicotnost zástupkyně žalobce vyvozovala z takových okolností, které pro její vyslovení nepostačují. Namítaná podjatost pracovníků správního orgánu a údajný nedostatek místní příslušnosti, kdy podle názoru zástupkyně žalobce rozhodoval jiný stavební úřad, než měl, mohou způsobit jen nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, nikoliv však jeho nicotnost. O tom se zmiňuje již i učebnice správního práva, např. podle jedné z nich nicotnost, tedy nulita, nastává zpravidla v důsledku nedostatku právního podkladu, nedostatku pravomoci, nejtěžších vad příslušnosti (tj. absolutní věcná nepříslušnost, tj. nikoliv v důsledku místní nepříslušnosti), absolutního nedostatku formy, absolutního omylu v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavku trestního plnění, požadavku plnění fakticky nemožného, neurčitosti či nesmyslnosti, neexistence vůle (srov. Hendrych D. a kol.: Správní právo, Obecná část, C.H. Beck, 4. vydání, 2001, str. 95 a násl.).

16. V daném případě proto bylo pro rozhodnutí soudu stěžejní otázkou posouzení důvodnosti přerušení řízení o odstranění předmětné stavby, kterým bylo zahájení civilního řízení za účelem vyřešení právního vztahu mezi žalobcem jako vlastníkem pozemku, na němž stavebník umístil stavbu bez stavebního povolení, tj. „černou“ stavbu, a stavebníkem jako vlastníkem této černé stavby.
17. Odpověď na tuto stěžejní otázku je v podstatě celkem jednoduchá, přičemž k tomu není třeba rozsáhlých námitek, které uplatnila právní zástupkyně žalobce v žalobě při jednání soudu a dále ve zmíněném doplňujícím vyjádření, kdy k této stěžejní otázce v podstatě použila základní argument, který se této stěžejní otázky týká a to odkaz na rozsudek krajského soudu v Praze vydaný ve věci sp. zn. 44 A 111/2011. Avšak tento její argument nemohl být v dané věci právním základem pro rozhodnutí krajského soudu v dané věci.
18. Z rozhodnutí Krajského soudu v Praze, č.j. 44 A 111/2011 vyplývá, že se vztahuje na skutkový případ, kdy vlastník stavby, která je umístěna na pozemku ve vlastnictví jiného, provedl takové stavební úpravy, jimiž bez souhlasu vlastníka pozemku zabral další části pozemku a tyto úpravy předem ani neohlásil ani nepodal žádost o vydání stavebního povolení. Stavební úřad následně řízení o odstranění stavby přerušil na základě aplikace obecného ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu s odkazem na ust. § 57 správního řádu. Krajský soud měl rozhodnout o návrhu na zřízení věcného břemene práva chůze a jízdy k pozemku, na němž se stavba nachází, tedy ve smyslu ust. § 151o odst. 3 občanského zákoníku, podle kterého „není-li vlastník stavby současně vlastníkem přilehlého pozemku a přístup vlastníka ke stavbě nelze zajistit jinak, může soud na návrh vlastníka stavby zřídit věcné břemeno ve prospěch vlastníka stavby spočívající v právu cesty přes přilehlý pozemek“. Krajský soud došel k závěru, že za této situace o dodatečném povolení stavby zásadně nerozhoduje soud, nýbrž stavební úřad, tj. právě žalovaný (srov. § 129 odst. 3, § 13 odst. 1 písm. g/ a § 6 odst. 3 písm. d/ zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu /dále jen „stavební zákon“/). Žalovaný proto neměl z tohoto důvodu řízení přerušovat, měl v řízení řádně pokračovat a ve věci rozhodnout a řízení před civilním soudem pouze průběžně sledovat, zda řízení o návrhu na povolení stavebních úprav bylo správně zastaveno podle § 104 odst. 1 ve spojení s § 7 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále je „o.s.ř.“). Krajský soud upozornil i na zneužití institutu práva a účelové podání návrhu soudu na vydání rozhodnutí za situace, kdy vydání

takového rozhodnutí je evidentně v kompetenci správního orgánu. Z citovaného ust. § 151o odst. 3 občanského zákoníku uvedený soud vyvodil, že soud byl v tomto případě oprávněn rozhodnout o zřízení věcného břemene pouze za účelem zajištění přístupu ke stavbě, nikoliv o zřízení věcného břemene nezbytného k existenci stavby na cizím pozemku, věcné břemeno zřízené dle ust. § 151o odst. 3 občanského zákoníku totiž neumožňuje vlastníkovu stavby provést stavební zásahy do zatíženého pozemku za jiným účelem než je umožnění přístupu ke stavbě. V uvedeném případě tak bylo zřejmé, že bude-li soudem zřízeno k návrhu vlastníka nemovitosti věcné břemeno chůze a jízdy, nijak to neovlivní výsledek řízení vedeného žalovaným o odstranění nepovolených stavebních úprav.

19. Skutkový případ žalobce shledal soud za poněkud odlišný a proto na něj uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, č.j. 44 A 111/2011-43 nelze vztáhnout. Z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 1. 2015, č.j. 23 Co 405/2014 – 485, který je příslušný v projednávané věci o zřízení věcného břemene mezi jedním z vlastníků stavby, společností G. N. (resp. T. C. R., a.s., jako právním nástupcem společnosti G. N., dále jen „T.“), jako žalobcem a Ing. O. W. (žalobcem) jako jedním z žalovaných, soud zjistil, že v projednávaném případě se nejedná o zřízení věcného břemene práva chůze a jízdy k pozemku ve smyslu ust. § 151o odst. 3 občanského zákoníku, jako skutkový případ uvedený výše, ale v projednávané věci jde o stavbu podzemního vedení (§ 104 odst. 12 zák. č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, dále jen „zák. č. 127/2005 Sb.“), když podzemní komunikační vedení je považováno za inženýrskou síť (§ 104 odst. 10 zák. č. 127/2005 Sb.). Síť elektronických komunikací (včetně stožárů, nadzemního i podzemního komunikačního vedení a jejich opěrných a vytyčovacíh bodů) není součástí pozemku ve smyslu zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (§ 104 odst. 10 zák. č. 127/2005 Sb.). V projednávaném případě se tedy žalobce domáhá u neoprávněné stavby na pozemku O. W., jako spoluvlastníka dotčeného pozemku, zřízení věcného břemene inženýrské sítě z titulu vlastníka neoprávněné stavby dle ust. § 135c občanského zákoníku, ne zřízení věcného břemene práva chůze a jízdy k pozemku ve smyslu ust. § 151o odst. 3 občanského zákoníku, tudíž nejde o skutkový případ uvedený výše. Krajský soud dospěl v tomto civilním řízení vedeném pod sp. zn. 23 Co 405/2014 k závěru, že se jedná o stavbu ve smyslu občanskoprávním, o stavbu neoprávněnou a společnost G. N., resp. T., je vlastníkem této neoprávněné stavby v občanskoprávním smyslu a je oprávněna se před soudem domáhat úpravy poměrů mezi účastníky řízení ve smyslu ust. § 135c občanského zákoníku, platného do 31. 12. 2012. K závěru, že jestliže stavebník zřídí stavbu podzemního vedení veřejné telekomunikační sítě na cizím pozemku, ač na to nemá právo, je vypořádání právního vztahu vzniklého v důsledku této neoprávněné stavby podle § 135c obč. zák. v pravomoci soudu, dospěl i Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 22 Cdo 692/2010.
20. Ve zmíněném občanskoprávním řízení se však řeší pouze důsledky neoprávněné stavby z hlediska občanskoprávního, neřeší se a ani nemohou posuzovat důsledky stavby postavené bez stavebního povolení, tj. tzv. „černé“ stavby. Je proto třeba položit si otázku, jaký význam a dopad může mít toto občanskoprávní řízení pro řešení těchto důsledků z hlediska právní úpravy, která upravuje otázku těchto „černých“ staveb.
21. Řešení situací vzniklých v důsledku „černých“ staveb upravuje zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění, a to v ustanovení § 129. V případě takové „černé“ stavby

příslušný stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby, přičemž je stavebníkovi či vlastníku stavby dána zákonem možnost v podstatě tuto stavbu z hlediska stavebního práva „legalizovat“, když ten může požádat o dodatečné povolení stavby. Je pouze na vůli vlastníka (stavebníka), zda žádost o dodatečné povolení stavby podá, či nikoliv, tj. zda má skutečně zájem na dodatečném povolení, tj. legalizaci, této „černé“ stavby. Pouze v tomto řízení o dodatečném povolení stavby může stavební úřad zjišťovat, zda jsou dodrženy zákonné podmínky pro takové dodatečné povolení stavby, zejména, zda stavba není v rozporu s veřejným zájmem a zároveň jsou splněny další zákonné předpoklady, které se jinak řeší ve stavebním řízení, jehož předmětem je vydání řádného stavebního povolení, přičemž v tomto řízení o dodatečném povolení stavby se aplikují ta ustanovení stavebního zákona, která platí pro povolování staveb v řádném stavebním řízení. Stavebník proto musí doložit k žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení stejné podklady jako k žádosti o stavební povolení, tedy ve vztahu k projednávané věci by musel stavebník mimo jiné i prokázat, že je vlastníkem pozemku, na němž byla „černá“ stavba povolena, anebo že má k němu jiné právo, která jej opravňuje na něm zřídit požadovanou stavbu. Podle stavebního zákona, platného v době zahájení řízení o odstranění předmětné stavby, tj. v roce 2009, platilo ustanovení § 110 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož žádosti stavebník mimo jiné připojí i doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo provést stavbu založené smlouvou, anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí. Proto stejně jako ve stavebním řízení, tak i v řízení o dodatečném povolení stavby, bylo jedním ze zákonných předpokladů pro takové povolení stavby vyřešení právního stavu k pozemku, na němž byla stavba umístěna. Tedy pokud k dané věci stavebník či vlastník předmětné „černé“ stavby předložil stavebnímu úřadu důkaz o tom, že splnění tohoto předpokladu je řešeno soudní cestou na základě jím podané žaloby na zřízení věcného břemene a vypořádání právních vztahů mezi jím a vlastníkem pozemku podle ust. § 135c) odst. 1 občanského zákoníku, tak by se podle názoru krajského soudu mohlo jednat o předběžnou otázku v řízení o dodatečném povolení stavby, a to z důvodu, že právě v tomto řízení bylo a je splnění tohoto zákonného předpokladu jednou ze základních podmínek pro dodatečné povolení stavby. Proto jenom v takovém případě by se jednalo o předběžnou otázku ve smyslu ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu a správní orgán mohl takové řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou (§64 odst. 4 správního řádu), přičemž v takovém případě by se jednalo o předběžnou otázku ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu.

22. Avšak v projednávané věci je tomu zcela jinak, když nebylo přerušeno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, jelikož stavebník – vlastník „černé“ předmětné stavby vůbec o dodatečné povolení nepožádal, ač tak učinit mohl. V daném případě nebyl v řízení o odstranění předmětné stavby podmínkou pro rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby způsob řešení právního vztahu k pozemku, na němž byla stavba umístěna, protože v řízení o odstranění stavby se vůbec nezkoumají zákonné předpoklady, dané stavebním zákonem pro povolování staveb, jak je tomu v případě rozhodování stavebního úřadu o dodatečném stavebním povolení a v řádném stavebním řízení (k tomu viz argumentace soudu výše). V tomto řízení proto musí stavební úřad postupovat tak, že pouze zkoumá, zda stavba byla provedena bez rozhodnutí stavebního úřadu či jiného úkonu nebo v rozporu s nimi a v rozhodnutí stanovuje podmínky pro odstranění stavby, které vyplývají z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování projektové

dokumentace stavby, podmínky k úpravě pozemku po odstranění stavby atd., přičemž pro vlastní rozhodnutí o odstranění stavby v tomto řízení již nezkoumá splnění těch zákonných předpokladů, které jsou řešeny v řízení o dodatečném povolení stavby. Toto řízení o dodatečném povolení stavby v dané věci však vůbec neproběhlo, což mezi účastníky sporné není. V tom případě nebylo přerušeno řízení o odstranění předmětné stavby důvodné.

23. Krajský soud proto dospěl k závěru, že naopak žaloba byla důvodná, přičemž uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odstranění předmětné stavby v zákonné lhůtě (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Dle výroku rozhodnutí korigoval krajský soud na základě sdělení pověřeného pracovníka žalovaného nesprávně uvedenou spisovou značku v petitu žaloby, když správná spisová značka řízení o odstranění stavby je 6983/2010/Hl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to účelně vynaložených, které zahrnují podle rozhodnutí soudu: zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, odměnu a paušální náhradu za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání), tedy 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč, přičemž podle sdělení zástupce žalobce je ten plátcem DPH až od 4. 1. 2018, k odměně a paušální náhradě za úkon právní služby – účast u jednání soudu dne 28. 2. 2018, byla připočtena i DPH z tohoto úkonu právní služby a paušální náhrady ve výši 714 Kč, tedy odměna a paušální náhrada za tři úkony právní služby s připočtením zmíněné DPH a soudního poplatku činí 12 514 Kč, k tomu ještě soud připočetl náhradu cestovních nákladů za cestu z Hradce Králové do Pardubic a zpět ve výši 84 Kč a náhradu za promeškaný čas ve výši 200 Kč (2 x 0,5hod po 100 Kč), tedy celkem činí přiznané náklady řízení 13 198 Kč, přičemž tuto částku je povinen zaplatit žalovaný k rukám právního zástupce žalobce, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
25. Osoby zúčastněné na řízení neměly právo na náhradu nákladů řízení, když nebyly splněny zákonné podmínky pro přiznání tohoto práva těmto osobám (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu